

משה דיין

שלח למכירה הומבית שנערכה בשבוע שעבר למען אירגון נכי צה"ל במלון הילטון בתל אביב, כד משנת 1200 לפני הספירה, בחתימת ידו בעברית ובאנגלית. שמואל שי, שהינחה את המכירה, הציע את הכד במחיר התחלתי של 2000 לירות. מקרב הקהל לא נשמעה כל הצעה, אולם אחד הנוכחים קרא לעבר שי: "היום החתימה לא שווה הרבה, תוריד מהמחיר." שי התרגז והחליט לבטל את מכירת הכד, אולם ברגע האחרון הציל את המצב תייר מקנדה שקנה את הכד, ששווי 6000 לירות, ב-2200 לירות. באותה מכירה נערכה תחרות, כמעט על כל תמונה, בעיקר בין שני שולחנות. ליד שולחן אחד ישבו היהלומנים דויד רחמימוב (ראשון משמאל בתמונה האמי צעית), הוגו שונינו והאחים מנדליה מולדבסקי. בשולחן האחר ישב סוחר מכשירי-הכתיבה מרדכי (מוטי) מרום (בתמונה הימנית). אולם בעוד היהלומנים קנו, תמונות שמוצאות חן בעינינו, הצליחו מרום לקנות תמונות של ציירים מפורסמים.

יונה אפרת

אלוף-מיקוד-המרכז ידוע כמי שאינו מבין גדול בציורים, אך בכל זאת השתתף בפתיחת תערוכת-הציורים של סוזי רוסקאוורוב. אפרת מצא לו זמן פנוי לבוא לתערוכה, משום שהציורה גם כותבת שירים, והיא האחראית למרבית שירי התוכנית החדשה של להקת פיקוד-המרכז.

בקשתו רבקה מיכאלי, שהופיעה באותו ערב. התענוג עלה ל-600 ל"י, אותן שילם בר במקום.

רעיית ראש-הממשלה הר חדה של ישראל, לאה רבין, סיפרה בשבוע שעבר על חוויה שאירעה לה ערב בחירתו של בעלה, יצחק רבין. באחת המסיבות בות ניגש אליה ידד וברוך אותה במילים: "שלום, אשת ראש-הממשלה..." משהו, שעמד מאחוריה, תמה אז: "מה? לגולדה מאיר יש אשה?"

פסוקי השבוע

● העיתונאי עמוס קינן: "דיין נמוג. מה שנשאר ממנו זה רק החיוך בדמותו של שמעון פרס."

● העיתונאי שלום רוזני: "עלה החדשה: 'עלה עומדים' אנו כלאחר איוש."

את הקטע, הסבירה רבקה-לה לקהל שזו הפעם האחרונה שהיא מציגה קטע זה, בגלל התפטרותה של ראש-הממשלה, וכי היא מודה לראש-הממשלה על שאפשר היה להקות אותה: "עשיתי על הקטע הזה הרבה כסף," הסבירה רבקה-לה. "כל הטפטים והווילונות אצלי בבית, הם רק מהקטע הזה."

נראה כי פרשה חדשה ישנה עומדת להעסיק את ה"מדינה, פרשת אליעזר ליבנה. הפובליציסט הימני הוציא משור רות מפא"י בשנת 1954 על שבנה וילה בירושלים, וסקני המפלגה החליטו כי לאיש מעמד-הפועלים לא נאה שתהיה וילה כזו. כשלא עזר הלחץ על ליבנה להיפטר מהבית, הוא הוציא משורות המפלגה. בישיבת מרכז מפלגת-העבודה האחרון נה, הזכיר רויד הכהן בנאומו את מיקרה ליבנה, ותקף את אלה שורקו את ליבנה מפא"י. אולם בזאת לא נשכח הנושא. בדיוק עשרים שנה אחרי ש" אירע, ביומנו של מ"שה שרת, שהתפרסם בשבוע שעבר, מספר שרת כי ביקר בביתו של ליבנה, וציין אף כי הריחוט דל. שרת טען כי ביתו של דויד הכהן, על הרי-הכרמל, הרבה יותר מ" פואר מבית-המריבה של ליבנה."

במכירה הפומבית שנערך רכה במלון הילטון, למען נכי צה"ל, התחרו על אחת התמונות, בינם לבין עצמם, שני האחים מולדבסקי, וזכה בה האח מנדליה, בסכום של 1200 ל"י. כדי לא לפגוע ביחסי המיטפתה, תרם אותה חזרה למכירה הפומבית ונתן בכך הזדמנות לאחיו מנשה לרכוש אותה בשנית, בסכום של 1250 ל"י. סך-הכול של המכירות באותו ערב היה מאה אלף לירות, אשר תוקדשנה לבית הרוחם בתל-אביב.

על אחת התמונות התחרה אף בעלה-המיוזלה ג'קי רונן, עם הפירסומאי נחמן קורן. כשראה ג'קי כי המחיר עלה, הפסיק להתחרות. שמואל שי, שהינחה את המכירה, הציע לג'קי: "תמשיך להתחרות על התמונה, קנה אותה, ואז נחמן יבוא אליך למסעדה להסתכל עליה, ויוציא אצלך את הכסף שעלתה לך התמונה."

אין כל ספק שאת הר קנייה הטובה ביותר באותו ערב עשה היהלומן פסח ברמון, מי שידוע כאחד הגדבנים הגדור לים בארץ למען נכי צה"ל. הוא קנה שיר שתשיר לו עליפי

"זהו מיקצו שעיקרו חנופה. העיתונות מחניפה למנהיגים לי מעלה, ולציפיות הקהל למטה."

בערב בירה ומצב רוח, שנערך בשבוע שעבר במועדון התיאטרון בתל-אביב וששודר אחר-כך בקול ישראל, תקף ח"כ המרכז החופשי, שמואל תמיר, את הממשלה החדשה שהורכבה על-ידי יצחק רבין. לאחר שסיים לתקוף את הממר שלה, הוסיף תמיר: "אבל יש לממשלה הזו יתרון אחד, ששר האוצר פינחס ספיר הולך לסוכנות-היהודית."

באותה תוכנית התייחס המנחה, יעקב אגמון, לפרשה האחרונה של שרה-חגית יגאל אלון. אמר אגמון: "אלון הוציא לאור את הספר בית-אבי, עכשיו הוא יכול לכתוב חלק שני: בית אבא אבן." ואילו הפיזר מונאי ירדני מנכ"ס אמר באותו נושא: "אחרי הרכבת הממשלה הסתבר שאבן הוא יתום — הוא נשאר בלי אבא."

בהופעה שנערכה בשבוע שעבר במלון הילטון בתל-אביב, נפרדה הומרת רבקה מיכאלי מראש-הממשלה גולדה מאיר בדרך מיוחדת במינה. לרבקה-לה יש קטע, בו היא מחקה את גולדה בדיאלוג בין גולדה לבין אוהד קבוצת הכדורגל של בית"ר תל-אביב. אחרי שנתנה

איך משפיעים ויכוחי הטלוויזיה, מסוג בומראנג, על קהל-הצופים? על כך יש לי מנכ"ל רשות-השידור, יצחק ליבני, דיעה מקורית. "אחרי כמה ימים אין איש זוכר מה אמר מי, הוא טוען, ולכן הוויכוחים אינם משפיעים על הדיעות. אבל הם משפיעים על תרבות-הדיבור. הקהל נוכח ל" דעת שעל כל עניין יכולות להיות דיעות שונות, והוא זוכר את אופן-הדיבור ומינהגי-הדבור כוח של המשתתפים." בהקשר זה הזכיר ליבני את סיטמת צבאי טמבור: "את השמש לא נוכל לצבוע בשבילכם, את הפרחים בגן לא נוכל לצבוע בשבילכם, אבל את הרהיטים נוכל לצבוע בשבילכם." ההיקש: הטלוויזיה אינה משנה את דעות הציבור, אלא את צורת-ההתייחסות שלו לבעיות.

אגב, ליבני מכחישי שידורי ישראל היו אחראים לידעית-הכזב, כאילו זרקו ה" פידאיון במעלות ילדים דרך החלון. הידיעה אמנם שודרה ברדיו, וגרמה להודעות כלליות. אבל לא כתבי-שידור ישראל המציאו אותה. לדבריו, אלא כתב סוכנות עיתים, שמסר אותה באותו בוקר לשידור.

את תפקיד העיתונות הגדיר העיתונאי-הפרופסור יר" מ"הו יולב בצורה די שלילית:

רן כיסלו

מי שהיה הכתב לעניינים פוליטיים של היומון "הארץ", וכיום הכתב הפוליטי של היומון מנון מנשק את ידה של כלת-המסיבה, עורכת-דין נירה לידצקי.